

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 136/25
2.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиле АА и малолетне ББ, чији је законски заступник мајка АА, обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Олга Грујић, адвокат из Београда, ул.Мије Ковачевића бр.10а, локал 4, против туженог ВВ из ..., са боравиштем у ..., чији је пуномоћник Иван Урошевић, адвокат из Панчева, ул.Жарка Зрењанина бр.101/2, ради вршења родитељског права, уређења личних односа и издржавања, одлучујући о жалбама тужила и туженог изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П2 536/22 од 4.6.2024. године и допунске пресуде истог суда П2 536/22 од 12.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 2.4.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П2 536/22 од 4.6.2024. године у ставу другом, трећем, делу става четвртог изреке којим је тужени делимично лишен родитељског права у односу на малолетну ББ и то у делу давања сагласности за питања која битно утичу на живот детета и то за упис или промену вртића, упис у предшколску установу и школу и за предузимање већих медицинских захвата над дететом, као и у ставу петом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П2 536/22 од 4.6.2024. године у преосталом делу става четвртог изреке, којим је тужени делимично лишен родитељског права у односу на малолетну ББ и то у делу давања сагласности за питања која битно утичу на живот детета, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснован тужбени захтев тужила којим су тражили да се тужени делимично лиши родитељског права у односу на малолетну ББ у односу на промену пребивалишта детета, давања сагласности за прибављање или продужавање већ важећих путних исправа – пасоша и давања сагласности за путовање у иностранство.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ допунска пресуда Првог основног суда у Београду П2 536/22 од 12.11.2024. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени ВВ да на име свог

доприноса за издржавање малолетне ББ, плаћа месечно преко износа досуђеног ставом трећим изреке пресуде износ од још 19.000,00 динара почев од 5.4.2022. године, као дана подношења тужбе, па убудуће, док за то буду испуњени законски услови, сваког 01-ог до 05-ог у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун законске заступнице мал.детета АА, с тим што је доспеле, а неисплаћене износе на име издржавања мал.детета дужан платити одједном у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

Свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке малолетно дете парничних странака ББ, рођена дана 08.11.2018. године у ..., поверава се на негу, старање и васпитање мајци АА, која ће родитељско право вршити самостално. Ставом другим изреке лични односи малолетне ББ са оцем ВВ одвијаће се према следећем моделу: -током очевог боравка у Србији, четвртом и суботом у периоду од 10,00 – 13,00 часова у присуству мајке мал.детета АА, на месту у складу са договором родитеља, с тим што је отац дужан да благовремено обавести мајку АА о предстојећем доласку у Републику Србију; -сваког дана у периоду од 19,00 – 19,30 часова путем видео-позива. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да на име свог доприноса за издржавање малолетне ББ плаћа месечно износ од 30.000,00 динара почев од 05.04.2022. године, као дана подношења тужбе, па убудуће, док за то буду испуњени законски услови, сваког 01-ог до 05-ог у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун законске заступнице мал.детета АА, с тим што је доспеле, а неисплаћене износе на име издржавања мал.детета, дужан платити одједном у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке тужени је делимично лишен родитељског права у односу на малолетну ББ и то у делу давања сагласности за питања која битно утичу на живот детета и то промену пребивалишта детета, за упис или промену вртића, упис у предшколску установу и школу, за предузимање већих медицинских захвата над дететом, давања сагласности за прибављање или продужавање већ важећих путних исправа – пасоша и давања сагласности за путовање у иностранство. Ставом петим изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Допунском пресудом Првог основног суда у Београду П2 536/22 од 12.11.2024. године одбијен је тужбени захтев тужиља у делу у којем су тражили да се обавезе тужени да на име свог доприноса за издржавање мал.ББ плаћа месечно износ преко досуђеног износа од 30.000,00 динара, а до траженог износа од 49.000,00 динара, за разлику од 19.000,00 динара, као неоснован.

Против пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у ставу другом, трећем, четвртм и петом изреке из свих законских разлога. Трошкове другостепеног поступка је тражио, али исте није определио.

Против допунске пресуде тужиље су благовремено изјавиле жалбу побијајући је у целости, из свих законских разлога. Трошкове другостепеног поступка су опредељено тражиле.

Апелациони суд је испитао првостепену пресуду у ожалбеном делу, као и допунску пресуду у смислу члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон) у вези члана 202 Породичног закона -ПЗ (“Службени гласник РС” бр 18/05, 72/11 и 6/15), па је оценио да је жалба туженог на првостепену пресуду делимично основана, а жалба тужиља на допунску пресуду основана.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу могу испитати, па не стоје наводи из жалбе туженог којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда, тужиља АА и тужени су били у ванбрачној заједници у току чијег трајања је рођена малолетна ББ, дана 08.11.2018. године, као дете са посебним потребама, корисник је ТНТ-а преко логопеда, дефектолога и психолога, није у могућности да иде у вртић, јер јој је имунитет нарушен, тако да мајка, која је по занимању васпитач, брине о њој и тренутно се налази на продуженом боловању. Тужени се налази у иностранству на привременом раду у Немачкој и ретко остварује контакт са малолетном ББ. Тужиља АА поред малолетне ББ, из ранијег брака, има ћерку ГГ, која је њој поверена на самостално вршење родитељског права и чији отац доприноси издржавању исте у износу од 10.000,00 динара, у време пресуђења ученица четвртог разреда средње школе и сво троје заједно живе у стану површине 35 м², власништво тужиљиних родитеља. Тужиља АА је по занимању васпитачица, запослена у ..., остварује накнаду зараде у износу од 54.500,00 динара, као и право на негу и помоћ за мал.ББ у износу од 13.500,00 динара месечно. Мал.ББ има Ди Џорџов синдром, има инвалидитет 70% због тешког оштећења срца, имала је две операције, а поред срчане мане, дете има и друге здравствене проблеме и то: фрас који се прати код неуролога, дете психомоторно заостаје, користи слушни апарат, слабије говори. Мал.ББ се лечи у приватним и државним установама и то у Институту за мајку и дете, Заводу за психофизиолошке поремећаје и говорну патологију у ОРЛ клиници у Светог Саве, одлази у државне установе код суртолога (логопед за глуве и наглуве) и код дефектолога сваког дана.

Утврђено је да су месечне потребе мал.ББ износе око 70.000,00 динара, имајући у виду висину трошкова који су проузроковани услед нарушеног здравственог стања мал.ББ, који трошкови се односе на третмане логопеда три пута недељно у износу од по 2.000,00 динара (24.000,00 динара месечно), на третмане за психомоторни развој два пута недељно у износу од по 2.200,00 динара (17.600,00 динара месечно), на третмане стимулације говора путем музике два пута недељно у износу од по 2.000,00 динара (16.000,00 динара месечно), на биохемијске анализе у износу од 1.000,00 динара – 1.500,00 динара месечно, куповину пробиотица у износу од 500,00-1.000,00 динара месечно, куповину сирупа за кашаљ у износу од 600,00 динара једном у два или три месеца, разна едукативна средства и играчке стимулације у износу од 7.000,00 динара,

трошкове такси превоза у износу од 25.000,00 динара, с обзиром на целодневни одлазак код лекара за малолетну ББ, која користи слушни апарат чија је цена 80.000,00 динара уз трошкове одржавања слушног апарата (батерије) у износу од 960,00 динара. Такође, мајка на име свакодневних егзистенцијалних потреба мал.ББ на месечном нивоу на име исхране издваја износ од око 10.000,00 динара, куповину одеће и обуће 3.000,00 динара, трошкови инфостана, електричне енергије, телефона, кабловске ТВ износе 14.000,00 динара, трошкови мобилног телефона 5.000,00 динара.

Тужени од 2016. године живи и ради у иностранству, у Немачкој, као монтер ентеријера, актуелно остварује нето зараду у износу од око 2.000 евра, живи сам у стану за који плаћа закуп у износу од 900 евра, за плаћање комуналних услуга плаћа 700 евра, за исхрану потроши 350 евра, старијем сину из првог брака, који је пунолетан и за кога нема законску обавезу издржавања, месечно плаћа износ од 100 евра, помаже своје родитеље, који су стари и болесни, тако што им обезбеђује огрев у износу од 1.000-2.000 евра и месечно им шаље још 100 евра.

Правноснажним решењем Првог основног суда у Београду П2 536/22 од 17.08.2022. године, одређена је привремена мера којом је мал.ББ поверена мајци АА на самостално вршење родитељског права, уређен је начин одржавања личних односа мал.ББ са оцем на начин да ће се одвијати по договору родитеља у присуству мајке детета, те је обавезан тужени да на име свог доприноса за издржавање мал.ББ плаћа месечно износ од 18.500,00 динара.

Из извештаја ГЦСР Одељење Звездара од 16.06.2022. године, 26.06.2023. године, 28.02.2024. године, те 24.03.2024. године, утврђено је да се мајка презентује као добар родитељ који од рођења самостално брине о малолетном детету и задовољава све потребе детета, адекватно, док је отац малолетно дете видео само два пута, те да је у најбољем интересу мал.ББ да буде поверена мајци на самостално вршење родитељског права, те с обзиром да се овај орган старатељства обраћао Центру за социјални рад "Солидарност" Панчево, где тужени има пријављено пребивалиште и да комуникација са истим никада није успостављена, нити се именовани икад обратио Центру у Панчеву, у теренским посетама нико никад није затечен, а самоиницијативно се није обраћао, иако га је мајка мал.детета о томе обавештавала, те су исти били мишљења да се виђање оца са малолетном ББ уреди у складу са договором родитеља када отац буде у земљи, с обзиром да исти и даље живи и ради у ... и да у периоду када се отац налази у Републици Србији да се виђење одвија четвртком и суботом од 10,00 – 13,00 часова у присуству мајке, у складу са местом које родитељи заједнички одреде, те да се оствари контакт видео позивом сваког дана од 19,00 – 19,30 часова, а отац је дужан да мајку малолетног детета обавести раније о свом доласку у земљу. У овом тренутку није у интересу одвајање мал.ББ од мајке на више сати, јер је мал.ББ још увек на малом узрасту, ризичног здравственог стања, не познаје довољно оца, говор још увек није разумљив и да би дете на малом узрасту развило блискост и поверење, потребан је континуитет у виђању са родитељем, а мал.ББ оца није виђала од рођења, те га и сад виђа повремено, неколико пута годишње. С обзиром да је мал.ББ дете са посебним потребама, здравствено угрожена, корисник туђе помоћи и неге о којој отац никада није непосредно бринуо, нити познаје навике и потребе детета, а од 2019. године живи и ради у иностранству, при чему је имао сазнања да мајка није у могућности да врши родитељско право без његове сагласности, а исту није дао, нити је доставио тачну

адресу на којој живи, нити потврду да је одсутан из земље, што је све утицало на трајање и пролонгирање поступка и тиме на адекватну заштиту детета и лишило мал.ББ одређених права које је могао да оствари из социјалне и здравствене заштите, отац никада није бринуо о детету, виђа дете само на два-три сата, када дође у земљу, не учествује у издржавању и не тражи родитељско право, никада није доставио потврду да живи и ради у иностранству, те је ГЦСР Одељење Звездара мишљења да отац од рођења детета несавесно врши родитељско право и дужности, чиме је угрозио развој и здравље сопственог детета и онемогућио другог родитеља да родитељско право врши у потпуности, те да су испуњени сви законски услови да се отац делимично лиши родитељског права у погледу питања која битно утичу на живот детета.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом одредби члана 6, 61, 77, 82, 154, 160, 161, 162 и 266 став 1 Породичног закона, те члана 27 став 1 и 2 Конвенције о правима детета (ратификоване Законом о ратификацији Конвенције УН о правима детета “Сл.лист СФРЈ” - међународни уговори бр.15/90 и “Службени лист СРЈ” - међународни уговори бр.4/96 и 2/97), полазећи од извештаја ГЦСР Одељење Звездара, малолетну ББ поверио мајци на самостално вршење родитељског права, уредио начин виђења оца са малолетним дететом у складу са мишљењем овог органа старатељства и обавезао туженог да доприноси издржавању мал.Дуње износом од 30.000,00 динара месечно. Такође је првостепени суд туженог делимично лишио родитељског права у делу давања сагласности за питања која битно утичу на живот детета и то давања сагласности за промену пребивалишта детета, за упис у вртић, предшколску установу и школу, за предузимање већих медицинских захвата над дететом, давања сагласности за прибављање или продужење већ важећих путних исправа – пасоша и давања сагласности за путовање са мајком у иностранство, налазећи да је исти одсуством из живота малолетне ББ и само повременим комуникацијама са мал.дететом, у одређеној мери онемогућавао тужиљу АА, као мајку, да несметано врши родитељско право, а с обзиром да исти живи и ради у Немачкој, да су односи између родитеља поремећени и до сада нису имали адекватну родитељску комуникацију, те да је долазило до угрожавања интереса детета, одлучивши као у изреци.

Оцењујући жалбене наводе туженог, овај суд налази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, доносећи одлуку о уређењу личних односа малолетног детета ББ са оцем, сходно налазу и мишљењу ГЦСР Одељење Звездара и то током очевог боравка у Србији, четвртом и суботом у периоду од 10,00 – 13,00 часова у присуству мајке мал.детета АА, с тим што је отац дужан да благовремено обавести мајку о предстојећем доласку у Републику Србију, те сваког дана у периоду од 19,00 – 19,30 часова, путем видео-позива. Ово све са разлога што је мал.ББ дете са посебним потребама, нарушеног здравственог стања које се огледа у дијагнози Ди-Џорџов синдрома, инвалидитету од 70% због тешког оштећења срца, урођене срчане мане, фебрилне конвулзије, психомоторног застоја и оштећења слуха и говора, није самостална при обављању свакодневних активности, потребна јој је константна помоћ, нега и надзор мајке од које се није одвајала од рођења, а с обзиром да малолетна ББ не познаје довољно свог оца, јер га је од рођења видела свега неколико пута и то у присуству мајке, која је укључена у њено лечење и зна дететове могућности и потребе, те је неосновано жалбено указивање туженог да је првостепени суд пропустио да консултује

надлежни орган у Републици Немачкој, где отац детета живи и има пријављено пребивалиште, путем међународне правне помоћи, а са разлога што је тужени упознат са овим поступком, долази повремено у Републику Србију, где и даље има пријављено пребивалиште у ... – ..., те је имао могућност да самоиницијативно приступи у просторије ЦСР “Солидарност” у Панчеву, а што исти није учинио. Како одржавање личних односа, по својој природи, претпоставља планирано виђање одређеног временског трајања са родитељем који не врши родитељско право, ради очувања блискости и емотивног односа са њим, несумњиво потребног за правилан психофизички развој детета и успостављање породичних веза, што је фундаментални елемент појма породичног живота, гарантованог чланом 8 Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, а све зарад добробити заједничког детета.

Супротно жалбеним наводима туженог, потпуним изостанком интересовања као родитеља, за малолетно дете и његове потребе и необавештавањем другог родитеља о адреси на којој живи, потврде да је одсутан из земље, нити потврде о запослењу, није се одазивао позивима органа старатељства, нити је контактирао надлежни ЦСР, иако је био упознат са вођењем поступка и могућности и неопходношћу да то учини, те услед очигледно поремећених односа и неадекватне комуникације мајке са оцем детета, јер се понашањем туженог угрожава интерес малолетног детета, с обзиром на њено здравствено стање, те је правилно првостепени суд у смислу одредбе члана 6 став 1, 82 и 266 Породичног закона, те одредбе члана 2,3 и 9 Конвенције о правима детета, туженог делимично лишио родитељског права у делу давања сагласности за питања која битно утичу на живот детета и то за упис или промену вртића, упис у предшколску установу и школу и за предузимање већих медицинских захвата над дететом, те је неосновано жалбено указивање туженог да исти не жели да угрози права детета, те да је мајци дао сагласност током овог поступка у јануару 2024. године да мајка може самостално доносити одлуке о лечењу и медицинским интервенцијама над малолетном ББ, да може подносити захтеве за исходовање личних докумената и путних исправа, извода из МК рођених, као и држављанства, да може уписати у образовну установу малолетно дете, да може путовати у иностранство са мал.дететом, односно да малолетна ББ може путовати са другим лицем у иностранство само са сагласношћу АА, као мајке и законске заступнице, имајући у виду да је тужба у овој правној ствари поднета још 05.04.2022. године и имајући у виду све укупно здравствено стање мал.детета и недостатак комуникације између родитеља, изостанком интересовања туженог, као оца малолетне ББ за дете и њене потребе, а све водећи рачуна о интересу малолетног детета, па је првостепена пресуда у овом делу става четвртог изреке потврђена применом одредбе члана 390 ЗПП.

Међутим, првостепени суд је приликом доношења побијане пресуде у преосталом делу става четвртог изреке, којим је тужени делимично лишен родитељског права у односу на малолетну ББ у односу на промену пребивалишта детета, давања сагласности за прибављање или продужавање већ важећих путних исправа – пасоша и давања сагласности за путовање у иностранство, првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право и то одредбе члана 4 став 3 Закона о пребивалишту и боравишту грађана, одредбе члана 29 став 1 и 2

Закона о путним исправама, те одредбе члана 54 Закона о граничној контроли.

Одредбом члана 4 став 2 Закона о пребивалишту и боравишту грађана (“Службени гласник РС” бр.87/11), прописано је да ако родитељи немају исту адресу становања, пријаву или одјаву пребивалишта за малолетно лице подноси један од родитеља уз сагласност другог родитеља или родитељ који у складу са законом самостално врши родитељско право.

Одредбом члана 29 став 1 Закона о путним исправама (“Службени гласник РС” бр.90/07 са каснијим изменама и допунама), прописано је да за малолетно лице захтев за издавање путне исправе подноси један родитељ уз писмену сагласност другог родитеља, односно други законски заступник или старатељ, док је ставом 2 тачка 2 исте одредбе прописано да ће се изузетно путна исправа издати малолетном детету без сагласности из става 1 овог члана и у случају када је једном од родитеља одлуком суда додељено старатељство над малолетним лицем.

Одредбом члана 54 Закона о граничној контроли (“Службени гласник РС” бр.24/18), прописано је да приликом провере малолетних лица, полицијски службеник посебну пажњу обраћа да ли малолетно лице путује само или у пратњи другог лица, за прелазак државне границе малолетно лице, држављанин Републике Србије до навршене 16. године живота, тада путује само или у пратњи другог лица које му није родитељ или законски заступник, мора поседовати оверену сагласност оба родитеља, али ако заједнички врше родитељско право или законског заступника.

Из цитираних законских одредби произилази да тужиља АА, као родитељ који самостално врши родитељско право, има могућност да без сагласности другог родитеља, овде туженог, изврши пријаву пребивалишта мал.детета, регулише издавање путне исправе и исправе за путовање детета са трећим лицима, ван Републике Србије и има могућности да без сагласности туженог пређе државну границу са малолетним дететом, а дуго одбијање непотребне сагласности туженог за пријаву пребивалишта и издавање наведених путних исправа заједничком малолетном детету, не може се сматрати несавесним вршењем права и дужности из садржине родитељског права и разлогом за делимично лишење родитељског права туженог у том делу, па је првостепена одлука у преосталом делу става четвртог изреке морала бити преиначена и донета је одлука као у ставу другом изреке ове пресуде, применом одредбе члана 394 тачка 4 Закона о парничном поступку.

По налажењу Апелационог суда, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање у погледу чињеница које су основ за утврђивање укупних потреба малолетног детета за издржавањем и материјалних могућности родитеља, али је погрешно применио материјално право када је утврдио висину доприноса оца у издржавању малолетног детета.

Одредбом члана 154 став 1 Породичног закона прописано је да малолетно дете има право на издржавање од родитеља, а одредбом члана 160 став 1 наведеног закона,

да се издржавање одређује према потребама повериоца издржавања, те могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања, док је ставом два истог члана прописано да потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања, а ставом 3 истог члана да могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања. Одредбом члана 162 став 3 истог закона прописано је да ако поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ, дужник издржавања.

У конкретном случају, а на основу правилно утврђеног чињеничног стања које је основ за утврђивање укупних потреба малолетног детета, првостепени суд је правилно утврдио месечне потребе малолетног детета у износу од око 70.000,00 динара, при чему је минимална сума издржавања која је важила у време пресуђења (45.741,00 динара) и која представља само оријентационо мерило, не доводи у сумњу изнети закључак. Потребне малолетног детета процењене су примерено њеном узрасту од 6 година у време пресуђења, детета са посебним потребама, која има Ди-Џорџов синдром, тешко оштећење срца од 70%, а поред срчане мане има и друге здравствене проблеме, фрас који се прати код неуролога, дете психомоторно заостаје, користи слушни апарат, слабије говори, ризичног здравственог стања, чије су потребе за одласком код неуролога, суртолога, дете које се лечи у приватним и државним установама и то у Институту за мајку и дете, Заводу за психофизиолошке поремећаје и говорну патологију у ОРЛ клиници у Светог Саве, одлазак на третмане стимулације говора путем музике, биохемијске анализе, лекове, коришћење слушног апарата, те задовољавање свакодневних егзистенцијалних потреба мал.ББ на нивоу исхране, одеће, обуће, а учешће туженог у издржавању треба да омогући такав ниво животног стандарда за дете какав и он сам ужива, као дужник издржавања. Међутим, оцењујући могућности туженог да доприноси издржавању малолетног детета, првостепени суд је погрешно применио материјално право из члана 160 Породичног закона, имајући у виду утврђено чињенично стање у првостепеном поступку, да исти од 2016. године живи и ради у иностранству у Немачкој, као монтер ентеријера, да остварује нето зараду у износу од 2.000 евра, да плаћа закуп за стан у износу од 900 евра, комуналне услуге у износу од 700 евра, за исхрану потроши 350 евра, те да старијем сину из првог брака, који је пунолетан и према коме нема законску обавезу издржавања, месечно плаћа износ од 100 евра, да помаже своје родитеље у Републици Србији, тако што им обезбеђује огрев у износу од 1.000 – 2.000 евра и месечно им шаље још 100 евра. Међутим, по оцени овог суда издржавање малолетног детета представља приоритетну законску обавезу дужника издржавања, те као таква има предност у односу на издржавање које тужени, према сопственом казивању, чини у виду помоћи родитељима и старијем пунолетном сину, те је исти у могућности да у складу са својим годинама (рођен 1979. године), могућностима и послом који дуги низ година у Немачкој обавља, додатним радом обезбеди и додатне приходе или евентуално смањи сопствене расходе, како би доприносио издржавању малолетне ББ, па је по оцени овога суда, супротно жалбеним наводима туженог, исти по свом стандарду, у могућности да учествује у издржавању малолетног детета поред износа од 30.000,00 динара досуђеног првостепеном пресудом од 04.06.2024. године, износом од још 19.000,00 динара

месечно, а за који износ је првостепени суд допунском пресудом од 12.11.2024. године одбио тужбени захтев тужиља. Наведеним износом, уз допринос мајке малолетног детета којој је малолетна ББ поверена на самостално вршење родитељског права и која учествује у издржавању детета, не само новчаним давањем већ и радом и бригом који улаже у негу и подизање детета, ризичног здравственог стања, није самостална у обављању активности због чега је неопходно континуирано присуство мајке, те овде тужиља АА, није у могућности да се додатно радно ангажује и да тако оствари већу зараду. С друге стране, по оцени овог суда, отац малолетног детета, овде тужени, који живи и ради у иностранству и који не улаже свој рад и бригу у нези и подизању малолетног детета, дужан је да доприноси већим новчаним износом, ради задовољења свих утврђених укупних потреба малолетног детета.

Имајући у виду изнето, Апелациони суд је потврдио првостепену пресуду у ставу трећем изреке, применом члана 390 ЗПП и преиначио допунску пресуду од 12.11.2024. године, применом члана 394 тачка 4 ЗПП и одлучио као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Одлуку о трошковима другостепеног поступка, овај суд је донео у смислу члана 207 Породичног закона, налазећи да су у конкретном случају испуњени услови да се одступи од општих правила о накнади трошкова парничног поступка, имајући у виду специфичност односа који се у оваквом спору уређују, па је по слободној оцени, водећи рачуна о разлозима правичности одлучено као у ставу четвртном изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић